Lieta Nr. C27182114;
Arhīva Nr.CA-0331/25; 2017.g.

S P R I E D U M S
LATVIJAS REPUBLIKAS VĀRDĀ

2017.gada 22.martā

Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģija šādā sastāvā:
tiesas sēdes priekšsēdētāja tiesnese L.Volberga
tiesnese M.Bebriša
tiesnesis J.Freimanis
ar tiesas sēžu sekretāri L.Krumholci,
izskatīja atklātā tiesas sēdē Rīgā, Brīvības bulvārī 34,
civillietu /pers. B/ prasībā pret Latvijas Republiku Ekonomikas ministrijas personā par cieņas, goda un profesionalitātes aizskārumu un morālā kaitējuma piedziņu sakarā ar /pers. B/ apelācijas sūdzību par Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesas 2016.gada 14.aprīļa spriedumu.

Aprakstošā daļa

Prasītājs/pers. B/ 2014.gada 9.septembrī Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesā cēlis prasību pret atbildētāju Latvijas Republiku Ekonomikas ministrijas personā par cieņas, goda un profesionalitātes aizskārumu, kurā, pamatojoties uz Latvijas Republikas Satversmes 95.pantu, Civillikuma 1.pantu, 6.panta pirmo daļu, 23.panta pirmo daļu, 24.pantu, 26.panta pirmo daļu, 33.pantu, 1635.panta pirmo daļu un 2352.[1] panta trešo daļu, saistībā ar atbildētājas 2014.gada 5.septembra publikācijām /portala adrese/2014.gada 2.septembrī, lūdz tiesu: 1) uzdot atbildētājam atsaukt augstāk minētās publikācijas kā nepamatotas un apmelojošas, publiski atvainoties prasītājam, un piespriest atbildētājam izmaksāt prasītājam kompensāciju par nodarīto morālo kaitējumu 1 EUR apmērā; 2) uzdot Ekonomikas ministrijai veikt dienesta izmeklēšanu augšminētā kontekstā pret Ekonomikas ministrijas un attiecīgi Patērētāju tiesību aizsardzības centra darbiniecēm /pers. E/ un /pers. F/ par atbilstību ieņemamajiem amatiem.

Prasības pieteikumā norādīts, ka, izskatot šo prasības pieteikumu, prasītājs lūdz ņemt vērā, ka līdz šim brīdim Latvijas Republikas Ekonomikas ministrija nav sagatavojusi un publicējusi likumdošanas aktu, ar kuru noteikta „REGULAS (ES) Nr.305/20H" ieviešanas un lietošanas kārtība no 2013.gada 01.jūlija, atceltās Direktīvas vietā.

Latvijas Republikas Ekonomikas ministrija 2014.gada 29.oktobrī iesniegusi lietā paskaidrojumus (l.l.31-32), kuros atbildētāja norādījusi, ka neatzīst prasītāja prasījumu par morālā kaitējuma atlīdzināšanu pilnībā un uzskata to par noraidāmu.

Paskaidrojumos norādīts, ka komersantiem, kas ražo preces reglamentētajā sfērā (piemēram, būvizstrādājumi, individuālie aizsardzības līdzekļi, mašīniekārtas, spiedieniekārtas, transportējamās spiedieniekārtas, gāzes iekārtas, lifti) noteiktos gadījumos pirms preču laišanas tirgū ir noteikts pienākums veikt neatkarīgu preces novērtēšanu, tādējādi pārliecinoties par preces atbilstību noteiktajām drošuma prasībām, lai attiecīgās preces lietošanas laikā neradītu apdraudējumu cilvēku dzīvībai, veselībai, apkārtējai videi, kā arī personu mantai.

Prasības reglamentētās sfēras būvizstrādājumiem, tai skaitā to atbilstības novērtēšanas kārtība, ir noteiktas Eiropas Parlamenta un Padomes 2011.gada 9.marta Regulā (ES) Nr.305/2011, ar ko nosaka saskaņotus būvizstrādājumu tirdzniecības nosacījumus un atceļ Padomes Direktīvu 89/106/EEK (turpmāk - Regula 305/2011). Pirms reglamentētās sfēras būvizstrādājuma laišanas tirgū, tad, kad ir veikts atbilstošs ekspluatācijas īpašību noturības novērtējums un pārbaude saskaņā ar piemērojamo sistēmu, ražotājs sastāda ekspluatācijas īpašību deklarāciju, ar kuru uzņemas atbildību par būvizstrādājuma atbilstību deklarētajām ekspluatācijas īpašībām. Ekspluatācijas īpašību deklarācijas sagatavošanu un tās saturu nosaka Regulas 305/2011 4.panta 1.punkts, 6.pants un III pielikums, kā arī nepieciešamību piesaistīt paziņoto institūciju, ja ekspluatācijas īpašību deklarācija attiecas uz būvizstrādājumu, kuram ir saskaņotais standarts - III pielikuma 7.punkts.

Atbilstoši Regulā 305/2011 noteiktajai reglamentētās sfēras būvizstrādājumu atbilstības novērtēšanas kārtībai, ja attiecīgais saskaņotais standarts nosaka, attiecīgā būvizstrādājuma ražotājam ir pienākums iesaistīt neatkarīgu, trešās puses novērtētāju - paziņoto institūciju. Regulas 305/2011 39.pants nosaka, ka dalībvalstis paziņo Komisijai un pārējām dalībvalstīm iestādes, kas pilnvarotas veikt trešo pušu uzdevumus ekspluatācijas īpašību noturības novērtējuma un pārbaudes procesā saskaņā ar šo regulu (turpmāk - paziņotās iestādes).

Atbildētāja norāda, ka gadījumā, ja normatīvie akti nosaka obligātu trešās puses jeb paziņotās institūcijas iesaisti būvizstrādājumu atbilstības novērtēšanas procesā, tad šai institūcijai ir jābūt paziņotai Eiropas Komisijai atbilstoši normatīvajos aktos noteiktajai kārtībai.

Latvijā šī kārtība tiek regulēta ar Ministru kabineta 2013.gada 3.decembra noteikumiem Nr.1376 „Kārtība, kādā izveido paziņošanas komisiju, kā arī kārtība, kādā komisija pieņem lēmumu un paziņo Eiropas Komisijai par atbilstības novērtēšanas institūcijām, kas veic atbilstības novērtēšanu reglamentētajā sfērā", kuri nosaka, ka Ministrija izveido paziņošanas komisiju, kura savukārt pieņem lēmumus par atbilstības novērtēšanas institūciju paziņošanu Eiropas Komisijai.

Atbilstoši minēto noteikumu 24.punktam attiecīgā atbilstības novērtēšanas institūcija ir uzskatāma par paziņoto institūciju un ir tiesīga veikt paziņotās institūcijas pienākumus tikai tad, kad tā tiek reģistrēta Eiropas Komisijas uzturētajā publiskajā reģistrā un tai ir piešķirts piecu zīmju identifikācijas numurs. Publiskais reģistrs ir atrodams internēta vietnē: http://ec.europa.eu/enterprise/newapproach/nando/index.cfm.

Paskaidrojumos norādīts, ka, veicot paziņoto institūciju darbību uzraudzību Latvijā, atbildētājas rīcībā ir nonākusi informācija (komersantu būvizstrādājumu ekspluatācijas īpašību deklarācijas), kas apliecina, ka reglamentētās sfēras būvizstrādājumu atbilstības novērtēšanas jomā darbojās persona - neatkarīgais eksperts /pers. B/, kurš kā Starptautiskā Neatkarīgo Ekspertu Federācijas „SNEF", reģ.Nr.40008072613, sertificēts eksperts nepamatoti un negodprātīgi uzdodas par paziņoto institūciju un veic preču neatkarīgo, trešās puses preču novērtēšanu.

Atbilstoši aktuālajai NANDO sistēmā esošajai informācijai ne neatkarīgais eksperts /pers. B/, ne arī Starptautiskā Neatkarīgo Ekspertu Federācija „SNEF" nav paziņoti Eiropas Komisijai, ievērojot normatīvajos aktos noteikto kārtību, un informācija par tiem nav atrodama iepriekš minētajā internēta vietnē, tādējādi, uzdodoties par paziņoto institūciju, prasītājs pārkāpj valstī apstiprināto kārtību. Līdz ar to šāda rīcība no prasītāja puses ir uzskatāma par pretlikumīgu, kas ne tikai rada negatīvu kaitējumu atbilstības novērtēšanas un būvniecības nozarēm un grauj tās uzticamības līmeni, bet arī rada attiecīgo preču ražotājiem maldīgu priekšstatu par normatīvajos aktos noteikto pienākumu izpildi, jo šādas neatbilstošas personas (institūcijas) iesaiste atbilstības novērtēšanas procesā nav leģitīma un tās izsniegtajiem dokumentiem nav juridiskā spēka. Pēc būtības neatbilstoši novērtētu būvizstrādājumu nonākšana lietošanā var radīt apdraudējumu cilvēku dzīvībai, veselībai, apkārtējai videi, kā arī personu mantai.

Ministrija, atklājot prasītāja negodprātīgo rīcību reglamentētajā atbilstības novērtēšanas jomā un nekavējoties informējot sabiedrību par prasītāja negodprātīgām aktivitātēm tirgū, rīkojās sabiedrības interesēs, publiskojot tās rīcībā esošo informāciju. Atbildētājas rīcībā ir pierādījumi (komersantu būvizstrādājumu ekspluatācijas īpašību deklarācijas), kas apliecināja izplatītās informācijas patiesumu.

Vienlaikus paskaidrojumos norādīts, ka atbilstoši Līguma par Eiropas Savienības darbību 288.pantam, kas nosaka, ka Eiropas Savienības institūcijas var pieņemt piecu veidu tiesību aktus: regulas, direktīvas, lēmumus, atzinumus un ieteikumus. Regulas ir saistošas visiem tiesību subjektiem un ir tieši piemērojamas. Regulas ir saistošas ne tikai dalībvalstīm, bet arī visām šo dalībvalstu fiziskajām un juridiskajām personām. Tas nozīmē, ka pēc to stāšanās spēkā regulas iegūst saistošu spēku visā Eiropas Savienības teritorijā un kļūst par dalībvalsts tiesību sistēmas daļu bez valsts tiesību aktu starpniecības.

Ievērojot iepriekš minēto paskaidrojumos norādīts, ka prasītāja lūgums ņemt vērā apstākli, ka Ekonomikas ministrija nav sagatavojusi un publicējusi likumdošanas aktu, ar kuru tiktu noteikta Regulas 305/2011 ieviešanas un lietošanas kārtība uzskatāms par nepamatotu.

Atbildētāja atsaukusies uz Civillikuma 1635.panta otro daļu un norādījusi, ka tiesības uz atlīdzinājumu personai ir paredzētas, lai pēc iespējas novērstu (mazinātu) aizskāruma sekas, līdz ar to vispirms ir jākonstatē morālā kaitējuma esamība un tikai pēc tam jāskaidro un jāvērtē atlīdzinājuma apmērs.

Atbildētāja norādījusi, ka atbilstoši Ministru kabineta 2010.gada 23.marta noteikumiem Nr.271 „Ekonomikas ministrijas nolikums" Ministrija izstrādā un īsteno valsts politiku tādās jomās kā būvniecība, patērētāju tiesību aizsardzība, atbilstības novērtēšana, kvalitātes nodrošināšana u.c. Saskaņā ar minēto nolikumu Ministrijas uzdevumos ietilpst arī sabiedrības informēšana par jautājumiem un aktualitātēm Ministrijas atbildībā esošajās nozarēs.

Atbildētājas ieskatā sabiedrības informēšana par prasītāja negodprātīgu rīcību bija nepieciešama, lai nepieļautu riskus, kuri var iestāties no šādas, normatīvajiem aktiem neatbilstošas personu rīcības, kas var radīt apdraudējumu sabiedrībai - cilvēku dzīvībai, veselībai, apkārtējai videi, kā arī personu mantai. Turklāt tas izriet arī no likuma „Par atbilstības novērtēšanu" un Ministru kabineta 2013.gada 3.decembra noteikumiem Nr.1376 „Kārtība, kādā izveido paziņošanas komisiju, kā arī kārtība, kādā komisija pieņem lēmumu un paziņo Eiropas Komisijai par atbilstības novērtēšanas institūcijām, kas veic atbilstības novērtēšanu reglamentētajā sfērā", kas paredz Ministrijas kompetenci un atbildību attiecībā uz atbilstības novērtēšanas institūciju paziņošanu.

Turklāt atbildētāja norādījusi, ka likumdevējs Civillikuma 1635.panta trešajā daļā ir paredzējis to noziedzīgo nodarījumu uzskatījumu, kuros cietušās personas ir atbrīvotas no morālā kaitējuma esamības fakta pierādīšanas nastas, bet visos pārējos gadījumos cietušajai personai ir jāpierāda, ka attiecīgā tiesību aizskāruma gadījumā tai ir iestājušās nelabvēlīgās sekas - morālais kaitējums.

Ņemot vērā, ka atbildētājas iespējamā neatļautā darbība nav izpaudusies kā noziedzīgs nodarījums pret personas dzīvību, veselību, tikumību, dzimumneaizskaramību, brīvību, godu, cieņu vai pret ģimeni, vai nepilngadīgo, morālais kaitējums jāpierāda cietušajam - tātad prasītājam. Atbildētāja vērš uzmanību, ka prasītājs nav norādījis, kādā veidā un kā tieši viņam nodarīts morālais kaitējums, kā arī kādi fakti vai apstākļi to apliecina. Tieši pretēji - prasītāja norādītais morālā kaitējuma apmērs par it kā Ministrijas nodarīto morālo kaitējumu 1,00 *euro* apmērā norāda uz to, ka prasītājs nespēj pierādīt un pamatot viņam nodarīto morālo kaitējumu no atbildētājas puses.

Ņemot vērā iepriekš minēto, atbildētājas ieskatā nav konstatējami nepieciešamie priekšnoteikumi morālā kaitējuma atlīdzībai, respektīvi nav konstatējama neatļauta darbība no atbildētājas puses, kas aizskartu prasītāja tiesiskās intereses.

Ar Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesas 2016.gada 14.aprīļa spriedumu celtā prasība pilnībā noraidīta (l.l.69-73).

Pirmās instances tiesa atsaukusies uz Civillikuma 2352.[1] pantu un atzinusi, ka lietā pastāv strīds par to, vai atbildētāja, informējot sabiedrību par prasītāja negodprātīgo rīcību, ir aizkārusi prasītāja cieņu, godu un profesionalitāti.

Spriedumā norādīts, ka Civillikuma 2352.[1] panta pirmā daļa noteic, ka katram ir tiesības prasīt tiesas ceļā atsaukt ziņas, kas aizskar viņa godu un cieņu, ja šādu ziņu izplatītājs nepierāda, ka tās atbilst patiesībai. Šajā gadījumā, ir svarīgi noskaidrot, vai atbildētājas publicētā informācija ir vērtējama kā ziņa un vai izplatītā informācija aizskar prasītāja godu un cieņu.

Ar godu un cieņu aizskarošu ziņu izplatīšanu jāsaprot to publicēšana, pārraidīšana pa radio, TV vai to paziņošana (izziņošana) citā veidā, tostarp, mutvārdos, nenoteiktam personu lokam vai kaut vienai personai.

Spriedumā norādīts, ka Latviešu literārās valodas vārdnīcā (1996.gada izdevums, Rīga: Zinātne, 8.sējums) sniegts vārdu „ziņas" skaidrojums, ka tās ir datu, faktu, skaitļu un arī informācijas kopums (647.-648.lpp.) savukārt „viedoklis" skaidrojums – uzskats, izpratne (par ko), arī attieksme (pret ko)- (425.lpp).

Fakti ir pakļaujami patiesības pārbaudei, un to pastāvēšana var tikt pierādīta. Attiecībā uz faktu izplatīšanu pastāv vispārējs princips, t.i., ka faktam ir jāatbilst patiesībai.

Kā izriet no atbildētājas paskaidrojumā norādītā un lietā esošajiem rakstveida pierādījumiem, tad prasītājs kā neatkarīgais eksperts, kurš kā Starptautiskā Neatkarīgo Ekspertu Federācijas „SNEF", reģ.Nr.40008072613, sertificēts eksperts nepamatoti un negodprātīgi uzdodas par paziņoto institūciju un veic preču neatkarīgo, trešās puses preču novērtēšanu.

Turklāt atbilstoši aktuālajai NANDO sistēmā esošajai informācijai ne prasītājs, ne Starptautiskā Neatkarīgo Ekspertu Federācija „SNEF" nav paziņota Eiropas Komisijai, ievērojot normatīvajos aktos noteikto kārtību, turklāt informācija par tiem nav atrodama internēta vietnē http://ec.europa.eu/enterprise/newapproach/nando/index.cfm.

Tādēļ ņemot vērā minēto, pirmās instances tiesa atzinusi, ka konstatētais fakts, ka prasītājs kā neatkarīgais eksperts, kurš kā Starptautiskā Neatkarīgo Ekspertu Federācijas „SNEF", reģ.Nr.40008072613, sertificēts eksperts nepamatoti un negodprātīgi uzdodas par paziņoto institūciju un veic preču neatkarīgo, trešās puses preču novērtēšanu, atbilst patiesībai, tādēļ atbildētājas rīcība - atklājot prasītāja negodprātīgo rīcību reglamentētajā atbilstības novērtēšanas jomā un nekavējoties informējot sabiedrību par prasītāja negodprātīgām aktivitātēm tirgū, ir rīkojusies sabiedrības interesēs un tādā veidā nav aizskārusi ne prasītāja cieņu, godu ne tā profesionalitāti.

Spriedumā norādīts, ka lūgums tiesu ar nolēmumu uzdot atbildētājai veikt dienesta izmeklēšanu pret atbildētājas un Patērētāju tiesību aizsardzības centra darbiniecēm /pers. E/ un /pers. F/ par atbilstību ieņemamajiem amatiem nav izskatāms prasības tiesvedības ietvaros.

Savukārt citus pušu argumentus tiesa nav vērtējusi, ievērojot Eiropas Cilvēktiesību tiesas atziņas, proti, kā vairākkārt atzinusi Eiropas Cilvēktiesību tiesa, no Eiropas Cilvēka tiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 6.panta izriet tiesas pienākums argumentēt spriedumu, bet tas nav saprotams kā prasība detalizēti atbildēt uz jebkuru argumentu (sk., *piemēram, 61.punktu 1994.gada 19.aprīļa spriedumā „Van de Hurk v The Netherlands"*

(iesnieguma Nr.16034/90)). Tiesnešiem ir jāuzklausa visi argumenti, bet viņiem nav pienākums detalizēti atrunāt jebkuru iesniegumu vai skaidri atbildēt uz jebkuru paskaidrojumu. Tiesai ir atļauts izvērtēt argumentus, kurus tā uzskata par nozīmīgiem no tiesību viedokļa (sk. *Eiropas Cilvēktiesību tiesas komisijas 1986.gada 13.oktobra lēmumu lietā 10153/82 Austria*).

Ņemot vērā minēto un to, ka tiesa nav konstatējusi prasītāja goda, cieņas un profesionalitātes aizskārumu, pirmās instances tiesa atzinusi, ka prasītāja prasība par goda, cieņas un profesionalitātes aizskaršanu un morālā kaitējuma piedziņu ir noraidāma.

Apelācijas sūdzību par pirmās instances tiesas spriedumu iesniedza prasītājs /pers. B/ (l.l.75-78), pārsūdzot spriedumu pilnā apmērā.

Apelācijas sūdzībā norādīts, ka spriedumā vispār nav pieminēta prasītāja argumentētās kļūdainās darbības pamatojums paziņotās institūcijas identifikācijā, proti, Patērētāju tiesību aizsardzības centra „Ekspertīzu veicēju datu bāzes" publikācija (sk. http://www.ptac.gov.lv/page/177) punktos 3. un 25. prasītāja pārstāvētās biedrības „Latvijas Neatkarīgo ekspertu asociācija" un „Starptautiskā Neatkarīgo ekspertu federācija „SNEF"". Tieši ar šo argumentāciju 2011.gadā 30.septembrī izsniegto CERTIFICATE Nr.MF-00300/11, prasītājs tika pilnvarots veikt būvmateriālu ražošanas un to kvalitātes atbilstības novērtēšanu.

Kopš minētā CERTIFICATE saņemšanas brīža un pašlaik no uzraugošām institūcijām prasītājs nav saņēmis nevienu aizrādījumu, kur nu vēl negodprātīgas rīcības vai darbību kontekstā.

Apelators norādījis, ka pārsūdzētajā spriedumā rezolutīvajā daļā atsauces uz Civilprocesa likuma pantiem neattiecas uz lietas būtību, bet gan tikai uz civilprocesa principiem un procesuāliem uzstādījumiem.

Minēto apstiprina arī pati atbildētāja, kuras 2014.gada 27.oktobra paskaidrojumu argumentējošajā pielikumā uz 14 lapām, nav atrodami lietiskie pierādījumi vai pat atsauces uz „negodprātīgā" prasītāja darbībām.

Tāpat apelators norādījis, ka spriedums ir pārsātināts ar atsaucēm uz likumdošanā un normatīvajos aktos noteiktajām procedūrām, tomēr nav pat mēģinājuma, uz lietiskajiem pierādījumiem balstoties, definēt „negodprātīgā" prasītāja darbības.

Apelators norādījis, ka spriedumā būtu nepieciešams (saistībā ar „godprātību" un „negodprātību" un to novērtēšanu prasītāja „paveiktajam") dot atsauces un izvērtēt: CPL 139.pantu; „Juridisko terminu vārdnīcu, 1998. Rīga: Nodik", terminu „godprātīgs", „godīgs" u.c. kontekstā; grāmatā „Ētikas vārdnīca", Rīga, „Avots" 86-87 lpp.

Sakarā ar augstāk minēto lūdz atcelt spriedumu un uzdot lietu pārskatīt, uzturot sekojošas prasības: 1) atbildētājai publiski atvainoties prasītājam un atsaukt „Delfi.lv" 2014.gada 5.septembrī publicēto apmelojošo un nepamatoto informāciju par „negodprātīgā" eksperta /pers. B/ darbībām; 2) piespriest atbildētājai izmaksāt prasītājam morālo kompensāciju 1 EUR apmērā; 3) atbildētājai veikt dienesta izmeklēšanu minētās informācijas publiskošanā bez atbilstoša pamatojuma pret atbildētājas un attiecīgi Patērētāju tiesību aizsardzības centra ierēdnēm /pers. E/ un /pers. F/ par atbilstību ieņemamajiem amatiem; 4) uzskatīt par nepieciešamu ņemt vērā laikraksta „Diena" 2016.gada 12.maija numura 8-9 lpp. publikāciju „Starp tiesībām zināt un goda aizskaršanu".

2016.gada 15.jūlijā Rīgas apgabaltiesā saņemti atbildētājas paskaidrojumi par apelācijas sūdzību (l.l.87-88), kuros norādīts, ka atbildētājas ieskatā pirmās instances tiesa ir pilnvērtīgi un objektīvi izvērtējusi lietas faktiskos un tiesiskos apstākļus, kā arī nonākusi pie pamatota sprieduma. Apelācijas sūdzībā norādītie argumenti ir nepamatoti, līdz ar ko atbildētāja pilnībā neatzīst apelācijas sūdzībā norādītos prasījumus un uzskata, ka apelācijas sūdzība ir noraidāma.

Paskaidrojumos norādīts, ka Civillikuma 2352.[1]panta tiesību normas skaidri un nepārprotami nosaka, ka prasītājam ir tiesības prasīt atsaukt ziņas, kas aizskar prasītāja cieņu un godu, kā arī prasīt atlīdzību par izdarīto tiesību aizskārumu tikai pie nosacījuma, ja šīs ziņas ir nepatiesas un tādējādi prasītāja tiesību aizskārums ir radies atbildētājas prettiesiskas rīcības rezultātā.

Tādējādi atbildētāja norāda, ka pirmās instances tiesa pamatoti spriedumā norādījusi, ka konkrētajā lietā pastāv strīds par to, vai atbildētāja, informējot sabiedrību par prasītāja negodprātīgo rīcību, ir aizskārusi prasītāja cieņu, godu un profesionalitāti. Atbildētāja uzskata, ka lietā esošie pierādījumi ir pietiekošs pamats, lai izdarītu secinājumu, ka prasītājs ar savu rīcību ir uzdevies par institūciju, proti, paziņoto institūciju, pārkāpjot valstī apstiprināto kārtību. Šāda prasītāja rīcība ir uzskatāma ne tikai par negodprātīgu, bet arī par acīmredzami pretlikumīgu, nepamatotu un maldinošu, kas turklāt ir pretrunā Civillikuma 1.pantā nostiprinātajam labas ticības principam. Tā rada ne tikai negatīvu kaitējumu atbilstības novērtēšanas un būvniecības nozarēm, bet arī veido maldīgu priekšstatu būvizstrādājumu ražotājiem par normatīvajos aktos noteikto pienākumu izpildi, tādējādi radot situāciju, ka tirgū nonāk un būvēs tiek iebūvēti būvizstrādājumi, kas neatbilst normatīvajos aktos izvirzītajām prasībām un var radīt apdraudējumu cilvēku dzīvībai, veselībai, apkārtējai videi, kā arī personu mantai. Turklāt faktu, ka gan būvizstrādājumu ražotāji, gan arī to izplatītāji labticīgi paļaujas uz prasītāja veikto novērtējumu apliecina uzraudzības iestādes - Patērētāju tiesību aizsardzības centra, pārbaudēs konstatētie fakti, proti, ka prasītāja novērtētie būvizstrādājumi, kas neatbilst normatīvajos aktos noteiktajām prasībām, atrodas ne tikai tirgū, bet arī būvobjektos.

Prasītājs nepamatoti atsaucās uz Patērētāju tiesību aizsardzības centra tīmekļa vietnē esošo ekspertīzes veicēju datu bāzi, jo tai nav saistības ar paziņotās institūcijas statusu. Ekspertīzes veicēju datu bāzes izveidošanas un ekspertīzes veikšanas tiesiskais pamats ir noteikts Ministru kabineta 2006.gada 1.augusta noteikumos Nr.631 „Kārtība, kādā piesakāms un izskatāms patērētāja prasījums par līguma noteikumiem neatbilstošu preci vai pakalpojumu" (spēkā zaudējuši no 2016.gada 1.janvāra). Savukārt kārtība, kādā atbilstības novērtēšanas institūcijas iegūst paziņotās institūcijas statusu, ir noteikta Ministru kabineta 2013.gada 3.decembra noteikumos Nr.1376 „Kārtība, kādā izveido paziņošanas komisiju, kā arī kārtība, kādā komisija pieņem lēmumu un paziņo Eiropas Komisijai par atbilstības novērtēšanas institūcijām, kas veic atbilstības novērtēšanu reglamentētajā sfērā", un atbilstoši šo noteikumu 24.punktam attiecīgā atbilstības novērtēšanas institūcija ir uzskatāma par paziņoto institūciju un ir tiesīga veikt paziņotās institūcijas pienākumus tikai tad, kad tā tiek reģistrēta Eiropas Komisijas uzturētajā publiskajā reģistrā un tai ir piešķirts piecu zīmju identifikācijas numurs. Publiskais reģistrs ir atrodams šādā tīmekļa vietnē:http://ec.europa.eu/growth/tools-databases/nando/index.cfm?fuseaction=directive.notifiedbody&dirid=33.

No minētajā datu bāzē esošās informācijas ir secināms, ka ne prasītājs, ne arī starptautiskā neatkarīgo ekspertu federācija "SNEF", reģ.Nr.40008072613 nav atrodami šajā datu bāzē, līdz ar to abi minētie nav uzskatāmi par paziņoto institūciju.

Apelācijas instances tiesas sēdē prasītājs – /pers. B/ prasību un apelācijas sūdzību uzturēja. Apstiprināja argumentus, kas norādīti prasībā un apelācijas sūdzībā. Vērsa uzmanību uz laikrakstā „Diena" 2016.gada 12.maija numura publikācijā „Starp tiesībām zināt un goda aizskaršanu" norādīto, ka fakti ir pakļaujami patiesības pārbaudei, un to pastāvēšana var tikt pierādīta. Ja kāds apgalvo faktu, kas aizskar personas godu un cieņu, piemēram, piedēvējot šai personai konkrētas darbības, tad šī fakta paudējam jāpierāda izteikumu atbilstība patiesībai. Kā jau apelācijas sūdzībā norādīts, atbildētājas sniegtajos paskaidrojumos nav neviena fakta pierādījuma, kas apstiprinātu prasītāja negodprātību. Vērš uzmanību uz to, ka prasītājam nav nekādu pretenziju, ja reiz šis sertifikāts netiek atzīts, jo tas neatbilst zināmām prasībām. Tā bija prasītāja kļūda, ka viņš izmantoja šo sertifikātu, bet viņam neviens to savlaicīgi nepateica. Uzskata, ka ne „uzdošanās", ne „negodprātība" nav absolūti pamatota ar atbildētājas skaidrojumiem un arī lietiskiem pierādījumiem. Profesionālā pieredze prasītājam būvniecības un būvizstrādājumu nozarē ir kopš 1959.gada 26.augusta. Nav zināms, vai uz publikāciju brīdi ekspertu federācija SNEF bija reģistrēta Eiropas komisijas reģistrā.

Atbildētājas - Ekonomikas ministrijas - pārstāvis uz pilnvaras pamata /pers. P/ prasību un apelācijas sūdzību neatzina. Apstiprināja argumentus, kas norādīti paskaidrojumos par prasību un apelācijas sūdzību. Papildus paskaidroja, ka atbildētājas ieskatā pirmās instances tiesa ir pilnvērtīgi un objektīvi izvērtējusi visus lietas materiālus un nonākusi pie pamatota un objektīva sprieduma. Uzskata, ka pamatstrīds ir par to, vai tie fakti, ko atbildētāja

publicēja, ir vai nav patiesi. No lietas materiāliem ir skaidri redzams, ka prasītājs ir patvaļīgi uzdevies par šo iestādi un veicis šīs darbības paziņotās iestādes vārdā, ko viņš nebija tiesīgs darīt. Šī rīcība nevar tikt atzīt ne par krietnu, ne par godīgu, ne par apzinīgu. Svarīgi norādīt, kāpēc šāda kārtība tiek ieviesta. Tieši šīs trešās puses neatkarīgās institūcijas novērtēšana, respektīvi paziņotās iestādes novērtēšana, iesaistāma tādās novērtēšanas procedūrās, kur gala rezultātā šis produkts var radīt kādus riskus. Tāpēc šī kārtība pastāv, ka ir valsts iestādes, kas uzrauga šīs institūcijas sertifikācijas un uz tā pamata tiek paziņots Eiropas komisijai. Papildus šo pārbaudi veic Eiropas komisija. Rezultāts visā šajā pasākuma ir tāds, ka būvobjektos atrodas būvizstrādājumi, kuri nav pārbaudīti, nav pārliecības, ka šie būvizstrādājumi ir droši. Neskatoties uz to, ka pirmās instances tiesas sēdes laikā prasītājs atbildētājas ieskatā apzinājās, ka viņš nav bijis paziņotā iestāde, ne arī SNEF, tad apelācijas sūdzībā minēts, ka tomēr viņa bija tiesības veikt šīs atbilstības novērtēšanas darbības. Šajā sakarā uzsver, ka ne prasītājs, ne prasībā minētās biedrības nav nedz atbilstības novērtēšanas institūcijas, nedz arī paziņotās iestādes. Ja runā par atbilstības novērtēšanas iestādēm, tad šo iestāžu darbību vai kārtību kā vispār šī darbība norisinās nosaka likums „Par atbilstības novērtēšanu". Šī likuma 6.panta otrā daļa nosaka, ka atbilstības novērtēšanas institūcijas akreditē un lēmumus akreditācijas jomā pieņem nacionālā akreditācijas institūcija. Akreditācijas institūcija, pildot savus pienākumus, savā mājas lapā publicē pilnīgi visu atbilstības novērtēšanas institūciju nosaukumus, adreses un jomu, kurā viņa ir tiesīga darboties. Datubāzē, kas atrodama www.latak.lv, nav nedz šobrīd, nedz vispār kādreiz ir bijis prasītājs vai abas minētās biedrības. Paziņotās institūcijas statuss ir otrās pakāpes statuss, ko vispār iestādēs drīkst darīt, t.i. piedalies produktu novērtēšanā, kuru organizē Eiropas savienība vienotā līmenī. Tikai pēc tam, kad šī institūcija ir akreditēta, to var paziņot uz Eiropu. Pašsaprotami, ja nekad nav bijusi akreditēts, ne prasītājs, ne šīs biedrības, tās nevarēja paziņot. Uzskata, ka prasītājam nav subjektīvu tiesību lūgt atbildētājai veikt dienesta izmeklēšanu par attiecīgajām darbiniecēm. Šis prasījums nevar tikt uzskatīts par prasītāja tiesību interešu aizsardzību un, ievērojot Civilprocesa likuma 1.panta pirmās daļas nosacījumus, tas nav aizsargājams tiesā.

Motīvu daļa

Civillietu tiesas kolēģija, uzklausījusi pušu paskaidrojumus tiesas sēdē un izvērtējusi lietā esošos materiālus, atzīst, ka prasība nav pamatota un ir noraidāma.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 426.panta pirmo daļu, apelācijas instances tiesa izskata lietu pēc būtības sakarā ar apelācijas sūdzību un pretapelācijas sūdzību tādā apjomā, kā lūgts šajās sūdzībās.

Ņemot vērā, ka prasītājs pirmās instances tiesas spriedumu pārsūdzējis pilnā apmērā, tiesas kolēģija, ņemot vērā minētās likuma normas nosacījumus, atzīst, ka lieta izskatāma pēc būtības pilnas celtās prasības apjomā.

Civilprocesa likuma 432.panta piektajā daļā ir noteikts, ka sprieduma motīvu daļā norāda šā likuma 193.panta piektajā daļā minētos apstākļus, kā arī motivē attieksmi pret pirmās instances tiesas spriedumu. Ja tiesa, izskatot lietu, atzīst, ka zemākās instances tiesas spriedumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, tā sprieduma motīvu daļā var norādīt, ka pievienojas zemākās instances tiesas sprieduma motivācijai. Šādā gadījumā šā likuma 193.panta piektajā daļā noteiktos apsvērumus sprieduma motīvu daļā var nenorādīt.

Pamatojoties uz minēto tiesību normu, Civillietu tiesas kolēģija atzīst, ka Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesas 2016.gada 14.aprīļa spriedums ir pareizs un lietas faktiskajiem apstākļiem atbilstošs, līdz ar ko Civillietu tiesas kolēģija pievienojas šī sprieduma motivācijai un neatkārto minētos argumentus.

Tiesas kolēģija atzīst, ka lietā nav strīda par to, ka Ekonomikas ministrija 2014.gada 5.septembrī portālā http://www.ptac.gov.lv/page/212&newsid=530 publicējusi rakstu „Preču neatkarīgu novērtēšanu tiesīgas veikt tikai Eiropas datu bāzē reģistrētas atbilstības novērtēšanas institūcijas", kurā pausta informācija, ka komersantiem, kas ražo preces tā saucamajā reglamentētajā sfērā, noteiktos gadījumos pirms jaunradītu preču laišanas tirgū ir noteikts pienākums veikt neatkarīgu preces novērtēšanu. Šajā rakstā Ekonomikas ministrija aicina komersantus pirms darījuma slēgšanas par preces novērtējuma veikšanu pārliecināties, vai attiecīgā institūcija ir tiesīga veikt paziņotās institūcijas pienākumus reglamentētajā atbilstības novērtēšanas sfērā. Ekonomikas ministrija atgādina, ja normatīvie akti nosaka obligātu trešās puses jeb paziņotās institūcijas iesaisti preces atbilstības novērtēšanas procesā, tad šai institūcijai jābūt paziņotai Eiropas Komisijai atbilstoši normatīvajos aktos noteiktajai kārtībai. Šajā rakstā norādīts, ka Latvijā šī kārtība ir regulēta ar Ministru kabineta 2013.gada 3.decembra noteikumiem Nr.1376 „Kārtība, kādā izveido paziņošanas komisiju, kā arī kārtība, kādā komisija pieņem lēmumu un paziņo Eiropas komisijai par atbilstības novērtēšanas institūcijām, kas veic atbilstības novērtēšanu reglamentētajā sfērā", kuri nosaka, ka Ekonomikas ministrija izveido paziņošanas komisiju, kura savukārt pieņem lēmumus par atbilstības novērtēšanas institūciju paziņošanu Eiropas komisijai. Attiecīgā atbilstības novērtēšanas institūcija ir uzskatāma par paziņoto institūciju un ir tiesīga veikt paziņotās institūcijas pienākumus tikai tad, kad tā tiek reģistrēta Eiropas Komisijas uzturētajā publiskajā reģistrā un tai ir piešķirts piecu zīmju identifikācijas numurs. Rakstā norādīts, ka Starptautiskā Neatkarīgo Ekspertu Federācija „SNEF" nav tiesīga veikt preču neatkarīgu ekspertīzi.

Gan minētajā rakstā, gan 2014.gada 5.septembra rakstā „EM brīdina par negodprātīgu ekspertu /pers. B/" portālā/portala adrese/ norādīts, ka Ekonomikas ministrija ir atklājusi, ka reglamentētajā atbilstības novērtēšanas sfērā darbojas negodprātīgs neatkarīgais eksperts /pers. B/, kurš kā Starptautiskās neatkarīgo ekspertu federācijas „SNEF" sertificēts eksperts nelikumīgi uzdodas par paziņoto institūciju un veic preču neatkarīgu, trešās puses novērtēšanu.

Abos minētajos rakstos norādīts, ka ne /pers. B/, ne arī „SNEF" nav iekļauta Eiropas Komisijas reģistrā, līdz ar to tai nav tiesību veikt novērtēšanas darbības kā paziņotajai institūcijai un tās izsniegtajiem dokumentiem nav juridiska spēka.

Kā to pamatoti norādījusi pirmās instances tiesa, saskaņā ar Civillikuma 2352.[1] pantu personai ir tiesības prasīt tiesas ceļā atsaukt ziņas, kas aizskar viņas godu un cieņu, ja šādu ziņu izplatītājs nepierāda, ka tās atbilst patiesībai.

Abās iepriekš minētajās publikācijās ir pausta informācija, ka reglamentētajā atbilstības novērtēšanas sfērā darbojas negodprātīgs neatkarīgais eksperts /pers. B/, kurš kā Starptautiskās neatkarīgo ekspertu federācijas „SNEF" sertificēts eksperts nelikumīgi uzdodas par paziņoto institūciju un veic preču neatkarīgu, trešās puses novērtēšanu, kaut gan ne /pers. B/, ne „SNEF" nav iekļauta Eiropas komisijas reģistrā.

Tiesas kolēģija atzīst, ka prasītājs nav apstrīdējis pirmās instances tiesas secinājumu, ka šī publicētā informācija uzskatāma par ziņām.

Tātad, ir būtiski noskaidrot, vai šī informācija atbilst patiesībai.

Kā tas pamatoti norādīts Ekonomikas ministrijas paskaidrojumos, prasības reglamentētās sfēras būvizstrādājumiem, tai skaitā to atbilstības novērtēšanas kārtība, ir noteiktas Eiropas Parlamenta un Padomes 2011.gada 9.marta Regulā (ES) Nr.305/2011, ar ko nosaka saskaņotus būvizstrādājumu tirdzniecības nosacījumus un atceļ Padomes Direktīvu 89/106/EEK. Regulas Nr.305/2011 39.pants nosaka, ka dalībvalstis paziņo Komisijai un pārējām dalībvalstīm iestādes, kas pilnvarotas veikt trešo pušu uzdevumus ekspluatācijas īpašību noturības vērtējuma un pārbaudes procesā saskaņā ar šo regulu.

Atbilstoši likuma „Par atbilstības novērtēšanu" 8.panta un Ministru kabineta 2013.gada 3.decembra noteikumiem Nr.1376 „Kārtība, kādā izveido paziņošanas komisiju, kā arī kārtība, kādā komisija pieņem lēmumu un paziņo Eiropas komisijai par atbilstības novērtēšanas institūcijām, kas veic atbilstības novērtēšanu reglamentētajā sfērā" 24.punkta nosacījumiem atbilstības novērtēšanas institūcija uzskatāma par paziņoto institūciju ar dienu, kad Eiropas Komisija attiecīgo informāciju ievieto informācijas apmaiņas sistēmā (NANDO), kas ir publiski pieejama Eiropas Komisijas oficiālajā tīmekļa

vietnē (http://ec.europa.eu/enterprise/newapproach/nando).

Tiesas kolēģija, ņemot vērā prasītāja paskaidrojumus apelācijas instances tiesas sēdē, atzīst, ka prasītājs faktiski nav apstrīdējis faktu, ka ne viņš pats, ne arī Starptautiskā Neatkarīgo Ekspertu Federācija „SNEF" nav paziņoti Eiropas Komisijai, ievērojot normatīvajos aktos noteikto kartību un informācija par viņiem nav ievietota augstākminētajā interneta vietnē.

Pie šādiem apstākļiem tiesas kolēģija atzīst par pamatotu pirmās instances tiesas secinājumu, ka prasītājs kā Starptautiskās Neatkarīgo Ekspertu Federācijas „SNEF" sertificēts eksperts, veicot preču neatkarīgo, trešās puses preču novērtēšanu reglamentētajā sfērā, ko pierāda lietā esošie materiāli (l.l. 34, 35, 36), tajā pat laika nebūdams paziņotā institūcija augstākminēto normatīvo aktu izpratnē, ir rīkojies pretēji normatīvajos aktos noteiktajai kartībai.

Prasītājs savā apelācijas sūdzībā norādījis, ka tiesa nav vērtējusi to apstākli, ka Starptautiskā Neatkarīgo Ekspertu Federācija „SNEF" ir iekļauta Patērētāju tiesību aizsardzības centra datu bāzē un tieši ar šīs Federācijas izsniegto sertifikātu viņš ir pilnvarots veikt būvmateriālu novērtēšanu.

Tiesas kolēģija atzīst, ka lietā nav strīda par to, ka Starptautiskā Neatkarīgo ekspertu federācija „SNEF" /pers. B/ izdevusi sertifikātu (l.l. 29), no kura izriet, ka viņš ir būvmateriālu un to atbilstības apliecināšanas eksperts un viņa kvalifikācija atbilst spēkā esošiem standartiem.

Tāpat lietā nav strīda par to, ka Starptautiskā Neatkarīgo ekspertu federācija „SNEF" ir iekļauta Patērētāju tiesību aizsardzības centra Ekspertīžu veicēju datu bāzē (l.l. 17-21).

Tiesas kolēģija atzīst, ka Starptautiskās Neatkarīgo ekspertu federācijas „SNEF" iekļaušana Patērētāju tiesību aizsardzības centra Ekspertīžu veicēju datu bāzē un minētās federācijas izsniegtais sertifikāts prasītājam nepiešķir paziņotās institūcijas statusu.

Ekspertīzes veicēju datu bāzes izveidošanas un ekspertīzes veikšanas tiesiskais pamats ir noteikts Ministru kabineta 2006.gada 1.augusta noteikumos Nr. 631 „Kārtība, kāda piesakāms un izskatāms patērētāju prasījums par līguma noteikumiem neatbilstošu preci vai pakalpojumu" (zaudējuši spēku no 2016.gada 1.janvāra), bet kārtība, kādā atbilstības novērtēšanas institūcijas iegūst paziņotās institūcijas statusu, ir noteikta Ministra kabineta noteikumos Nr.1376 „Kārtība, kādā izveido paziņošanas komisiju, kā arī kārtība, kādā komisija pieņem lēmumu un paziņo Eiropas komisijai par atbilstības novērtēšanas institūcijām, kas veic atbilstības novērtēšanu reglamentētajā sfērā".

Tiesas kolēģija atzīst, ka apelācijas sūdzībā norādītais arguments, ka prasītājam kopš sertifikāta saņemšanas nav neviena aizrādījuma no attiecīgām institūcijām, nedod pamatu secinājumam, ka prasītājam vai Neatkarīgo ekspertu federācijai „SNEF" būtu piešķirts paziņotās institūcijas statuss normatīvajos aktos noteiktajā kārtībā.

Attiecībā uz prasībā izteikto argumentu, ka Latvijas Republikas Ekonomikas ministrija vēl joprojām nav sagatavojusi un publicējusi likumdošanas aktu, ar kuru būtu noteikta Regulas Nr.305/2011 (ES) ieviešanas un lietošanas kārtība, tiesas kolēģija norāda, ka regulas iegūst saistošu spēku visā Eiropas Savienības teritorijā un kļūst par dalībvalsts tiesību sistēmas daļu bez valsts tiesību akta starpniecības.

Attiecībā uz norādi apelācijas sūdzībā, ka tiesa sprieduma rezolutīvajā daļā atsaukusies uz Civilprocesa likuma normām, kas neattiecas uz lietas būtību, tiesas kolēģija norāda, ka pirmās instances tiesa spriedumā atsaukusies uz procesuālajām normām, kas nosaka, pierādījumu novērtēšanas kārtību un sprieduma sastādīšanas kārtību, un šo normu piemērošana nekādā veidā nevar ietekmēt nolēmuma būtību.

Tāpat tiesas kolēģija atzīst par nepamatotu apelācijas sūdzībā norādīto argumentu, ka pirmās instances tiesa nav mēģinājusi definēt prasītāja negodprātīgu rīcību.

Kā izriet no pirmās instances tiesas sprieduma, prasītāja negodprātīga rīcība izpaužas tādā veidā, ka viņš uzdodas par paziņoto institūciju un veic preču neatkarīgo, trešās puses novērtēšanu, kaut gan ne prasītājs, ne Starptautiskā Neatkarīgo ekspertu Federācija „SNEF" nav paziņota Eiropas Komisijai.

Terminu un svešvārdu vārdnīcā www.vardnica.lv jēdzienam "godīgums" kā viens no skaidrojumiem dots, kas tas ir tāds, kas ir atzīts, atļauts.

Tiesas kolēģija atzīst, ka prasītājs, kā Starptautiskās Neatkarīgo ekspertu Federācijas „SNEF" eksperts, sniedzot pakalpojumus preču atbilstības novērtēšanas jomā, bet tajā pat laikā neesot institūcija, kas uzskatāma par paziņotu Eiropas komisijai, ir pieļāvis neatļautu, jeb negodprātīgu rīcību.

Tiesas kolēģijai nav pamata apšaubīt prasītāja teikto tiesas sēde, ka viņš būvniecības un būvizstrādājumu nozarē strādā no 1959.gada, kā arī nav pamata apšaubīt viņa zināšanas šajā nozarē, taču tiesas kolēģija atzīst, ka prasītāja negodprātīga rīcība un rīkošanās pretēji likuma prasībām konkrētajā gadījumā izpaudusies tādejādi, ka prasītājs nav ievērojis normatīvajos aktos noteiktās prasības, kādas izvirzītas preču atbilstības novērtēšanai reglamentētajā sfērā.

Ņemot vērā visu minēto, tiesas kolēģija atzīst, ka Ekonomikas ministrija abās prasībās norādītajās publikācijās ir paudusi informāciju, kas atbilst patiesībai, līdz ar ko nav pamata uzlikt atbildētājai par pienākumu šīs publikācijas atsaukt un atvainoties prasītājam.

Saskaņā ar Civillikuma 1635.panta nosacījumiem tiesības uz morālā kaitējuma atlīdzību personai rodas gadījumos, ja tai fiziskas un garīgas ciešanas ir nodarītas kādas citas personas neatļautas darbības rezultātā.

Nekonstatējot neatļautu darbību no Ekonomikas ministrijas puses saistībā ar prasībā norādītajām publikācijām, nav pamata konstatēt prasītāja morālā kaitējuma esamību šo publikāciju sakarā, līdz ar ko nav pamata piedzīt prasītāja labā kompensāciju par morālo kaitējumu.

Attiecībā uz prasībā un arī apelācijas sūdzībā izvirzīto prasījumu uzdot Ekonomikas ministrijai veikt dienesta izmeklēšanu pret Patērētāju tiesību aizsardzības centra ierēdnēm /pers. E/ un /pers. F/ par atbilstību ieņemtajam amatam sakarā ar prasībā norādītās informācijas publiskošanu bez atbilstoša pamatojuma, tiesas kolēģija, analogi pirmās instances tiesai, atzīst, ka šāds prasījums nav izskatāms prasības tiesvedības ietvaros.

Attiecībā uz prasītāja apelācijas sūdzībā izvirzīto prasījumu uzskatīt par nepieciešamu prasītāja apelācijas sūdzības laikā ņemt vērā laikraksta „Diena" 2016.gada 12.maija numura publikācijā „Starp tiesībām zināt un goda aizskaršanu" izteiktos argumentus, tiesas kolēģija norāda, ka saskaņā ar Civilprocesa likuma 97.panta otrās daļas nosacījumiem nevienam pierādījumam nav iepriekš noteikta spēka, kas saistītu tiesu.

Bez tam tiesas kolēģija norāda, ka minētā publikācija nav vērtējama kā pierādījums konkrētajā lietā, jo nesatur nekādus faktus saistībā ar prasības priekšmetu. Saskaņā ar Civilprocesa likuma 5.panta piektās daļas nosacījumiem tiesa, piemērojot tiesību normas, ņem vērā judikatūru. Minētajā publikācijā izteiktie juristu argumenti nav uzskatāmi par judikatūru.

Izvērtējot visu minēto, tiesas kolēģija atzīst, ka pirmās instances tiesa vispusīgi un objektīvi ir novērtējusi lietas apstākļus un taisījusi tiem atbilstošu spriedumu, bet apelācijas sūdzības argumenti nav pamatoti.

Tā kā no lietas materiāliem redzams, ka prasītājs, ceļot tiesā prasību, samaksājis ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus 4,70 EUR, bet faktiskie ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi (ar tiesas pavēstu un citu tiesas dokumentu piegādāšanu, izsniegšanu saistītie izdevumi) šajā lietā sastāda 12,76 EUR (l.l.2), tiesas kolēģija, ņemot vērā Civilprocesa likuma 42.panta nosacījumus, atzīst, ka iepriekš nesamaksātie ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi 8,06 EUR apmērā valsts ienākumos ir piedzenami no prasītāja /pers. B/.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 204.[1] pantu prasītājam nosakāms termiņš sprieduma labprātīgai izpildei – 10 dienas no sprieduma spēkā stāšanās dienas.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Civilprocesa likuma 430., 432., 433., 434.pantu, Civillietu tiesas kolēģija

n o s p r i e d a :

noraidīt pilnā apmērā /pers. B/ prasību pret Latvijas Republiku Ekonomikas ministrijas personā par cieņas, goda un profesionalitātes aizskārumu, un morālā kaitējuma piedziņu.

Piedzīt no /pers. B/, personas kods /personas kods/, valsts ienākumos ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus 8,06 EUR (astoņi *euro* 6 *euro* centi) apmērā, nosakot, ka minētie izdevumi iemaksājami kontā Nr.LV51TREL2190458019000, saņēmējs: Tiesu administrācija, NMR 90001672316, saņēmēja banka: Valsts kase, kods TRELLV22, iemaksas mērķis: 21499 - ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi civillietā Nr.C27182114/CA-0331-17/25.

Prasītājam/pers. B/ noteikt termiņu sprieduma labprātīgai izpildei – 10 (desmit) dienas no sprieduma spēkā stāšanās dienas, izskaidrojot, ka sprieduma labprātīgas izpildes gadījumā par ar lietas izskatīšanu saistīto izdevumu piedziņu valsts ienākumos, maksājumu apliecinoši dokumenti ir jāiesniedz Rīgas apgabaltiesas kancelejā.

Spriedumu var pārsūdzēt kasācijas kārtībā 30 dienu laikā no pilna sprieduma sastādīšanas dienas Latvijas Republikas Augstākās tiesas Civillietu departamentā, kasācijas sūdzību iesniedzot Rīgas apgabaltiesā.

Pilns spriedums sastādīts 2017.gada 22.martā.

Tiesas sēdes priekšsēdētāja L.Volberga
Tiesnese M.Bebriša
Tiesnesis J.Freimanis